SİNE ERGÜN

BURASI TEKİN DEĞİL

ÖYKÜ

CAN

SİNE ERGÜN

BURASI TEKİN DEĞİL

Can Yayınları 2064

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Yitik Ülke Yayınları, 2010
Can Yayınları'nda 1. basım: Mayıs 2012
Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Kevin Hill

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1460-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

SİNE ERGÜN

BURASI TEKİN DEĞİL

ÖYKÜ

Sine Ergün'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bazen Hayat, 2012

SİNE ERGÜN, 1982'de doğdu. Öykü, şiir, deneme ve çevirileri *Notos*, *Kitap-lık*, *Sıcak Nal*, *Özgür Edebiyat*, *Sözcükler*, *Sınır*, *Ğ* ve *Patika* dergileri ile çeşitli derlemelerde yer aldı. Yurt içi ve yurt dışı sergilere, sanatçı programlarına katıldı. İlk öykü kitabı *Burası Tekin Değil*'i (2010) *Bazen Hayat* (2012) izledi.

küçük halama

İçindekiler

Uyarmıştım 13
Edgar 15
Çikolatalı Dondurma 19
İyi 21
Suç Değil Beceriksizlik 25
Burası Tekin Değil 27
Güzel Kız 31
Kulak Misafiri 33
Karşı Pencere 35
İnanabiliyor musun, Büyütme, Dedi 37
Kahve 39
A Gı 43
Ayşe 45
Cenaze Evi 49
Sıcak 51
Buralar Sakin 53
Yanlış Numara 57
Bodur İskelenin Ucu 59
Hazır Çorba 63
Adsızparmak 65

Alkolik Kız 67
Masal Anlat 69
Matematik Sorunu 71
Ankara 75
Aradığınız Kişiye Şu An Ulaşılamıyor 79
Beyin Akıntısı 81
Boz 83

UYARMIŞTIM

Kenara çek, dedim, ineceğim. Sık sık öfkelenmezdim ama öfkelendiğimde gözüm dönerdi, gözüm dönmüştü.

Arabayı Umut kullanıyordu, ben yanındaki koltukta oturuyordum. Arka koltukta da ne adını ne yüzünü anımsadığım bir arkadaşı oturuyordu, o gün tanışmıştık.

Umut öfkelenmeme alışık değildi, belki ona ilk kez sesimi yükseltiyordum, kısa süredir beraberdik ve birbirimizi tanımak için pek çaba sarf etmemiştik.

Kenara çek, dedim, Saçmalama, dedi, pis pis sırıtıyordu. Beni arkadaşlarının yanında aşağılamak gibi bir huy edinmişti. Arkadaki adını-anımsamadığım-arkadaşının yanında da bunu yapmayı yol boyunca sürdürmüştü. Bana dair her şey uluorta alay konusu olabiliyordu. Alışık olduğum bir durum değildi. Tatlılıkla uyarmıştım onu ama pek yararı olmamıştı.

Bir daha söylemeyeceğim, dedim, Ne yapacaksın ya, dedi sırıtarak. İşin ucu kaçmıştı artık, iki elimle direksiyona abandım. Adını-anımsamadığım-arkadaşı sol cama çarptı. Umut direksiyonu toplamaya çalıştıysa da kaldırıma çıktık, tiz bir metalik çığlığın ardından durduk.

Bunu niçin yaptım bilmiyordum ama Umut'un suratı görülmeye değerdi.

Umut da, adını-anımsamadığım-arkadaşı da ilk kez görmüş gibi bana bakıyordu. Sanırım bazı şeyler açıklığa kavuşmuştu.

Birilerinin arabaya doğru geldiğini gördüm, kapıları kilitledim. Uyarmıştım, dedim, yine uyarıyorum, beni insanların yanında aşağılamaktan vazgeç, bir dahaki sefere seni terk ederim.

Kapının kilidini açtım, üç kapı da aynı anda açıldı, içeri, İyi misiniz, sesleri doluştu. İyiydik, arabadan çıktık. Sağda boydan boya bir sürtünme izi ve kırık dikiz aynası dışında hasar yoktu, yola devam ettik.

Eve vardığımızda yaptığımın büsbütün saçmalık olduğunu düşünüyordum, işin aslı, o kadar da umurumda değildi.

Birer bira açtık, ortaklaşa bir film seçip izlemeye koyulduk. Ben ve Umut kanepeye uzanmıştık, arkadaşı koltukta oturuyordu.

Film bitince havadan sudan konuşmaya başladık. Adını-anımsamadığım-arkadaşı kütüphanedeki kitapları inceliyor, okuması için ona kitap önermemi istiyordu. Suratında alkol oranı arttıkça daha belirginleşen bir hayranlık okunuyordu.

Gece ilerleyince yatmaya gittik. Umut, özenle üstümdekileri çıkarıp geceliğimi giydirdi, beraber uzandık, arkamdan sarıldı, nefesini kulağımda hissediyordum, Seni seviyorum, dedi, beni bırakma. Uykuya dalmadan önce, Garip işler, diye geçirdim içimden.

EDGAR

Anlatmaya nereden başlamalı, bilmiyorum. Bilmediklerim bildiklerimin yanında iri, hantal bir kütle. Kesin olan tek şey, bir Güney Amerika şehrinde Edgar adında bir adam vardı ve öldü, sanırım.

Edgar arkadaşımdı. Zayıf, esmer bir adamdı. Boynu bir yana hafif eğik durur, hep gülümserdi. Soyadını, nerede yaşadığını, telefon numarasını bilmezdim. O istediği zaman karşıma çıkardı.

Onunla, gittiğim heykel kursunda tanışmıştım. Bitirdiği bir heykelini görmemiştim ama hep oradaydı.

Edgar hiçbir şeye büyük tepkiler vermezdi. İyiye de kötüye de boynunu eğdiği yerden çarpık bir gülümsemeyle bakardı. Öylesine dolaşırken de karşıdan karşıya geçerken de aynı hızla atardı adımlarını. Şehrin en bilinmezlerini onun ritmine uyarak beni götürdüğü yerlerde gördüm. Herkesi tanır, herkes de onu tanırdı ama kimsenin hakkında benim bildiğimden fazlasını bildiğini sanmıyorum.

Gitmeme az kala, Öleceksin, dedim ona, böyle gidersen öleceksin. Korkmadı, kızmadı, şaşırdı, belli ki bu olasılığı ilk kez düşünüyordu, ilk kez düşündüğüne şaşırdım. Nereden çıkarıyorsun ki bunu, dedi, binanın girişinde yerde oturuyorduk, güneş soluk yüzüne vuruyor-

du, Niyetlenirsen haber ver, dedim, sana katılabilirim. Vazgeçirebileceğimi düşünüyordum.

Gittikten sonra, bazı şeyler silikleşti. Edgar da bunlardan biri oldu. Uzun süre bana yazdı, mektupları gitgide anlaşılmazlaşıyordu. Bir mektubu baştan sona adını bile duymadığım şeylerden oluşan bir yemek tarifiyken, başka bir mektubunda keşfettiği gizilgüçlerinden söz ediyordu. Giderek yalnızca konular değil, kurduğu tümceler ve kullandığı sözcükler de anlaşılmaz hale geldi, ya da ben anlamıyordum. Ayıkladığım bir-iki tanıdık sözcükten nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bilmediğim bir abece ile yazmaya başladığında bu işten çoktan sıkılmıştım. Son mektubu geldiğinde yazdıklarını çözmeye girişmedim bile. İlk satırlarına göz attıktan sonra mektubu elimden bıraktım.

Aylar sonra, içtiğim bir gecenin ilerleyen saatlerinde, onlara o güne dek göstermediğim ilginin tümüne alkol yardımıyla sahip olarak tek tek mektupları okumaya çalıştım, şifreli şeyler değildi, şifreliyseler bile benim çözebileceğim türden değildi.

Gönderdiği son mektupla da bir süre boğuştuktan sonra, mektubun sonunda, bildiğimiz dilde, ötekiler gibi titrek olmayan bir elyazısıyla yazılmış tek bir tümce vardı, her şeyi açıklıyordu.

Yıllar sonra o şehre döndüğümde, onu kimse anımsamıyordu. Gerçi hep karanlıkta görüştüğümüz ortak tanıdıklardan hiçbirini bulamamıştım. O karanlığa onsuz giremezdim. Okuldaki yüzlerse tamamen değişmişti.

Ama onu bulmak için okula gittiğimde, onunla ilintili olup olmadığını anlamadıysam da bir heykel hakkın-

da bir efsane duydum. Söylentilere göre heykel, gülümseyen genç bir adamın heykeliydi. Sınıf tamirat için boşaltılacağı sırada taşıyanın elinden düşmüş. Ya da kendini yere atmış, öyle diyor taşıyan. Heykel düştüğünde, bir heykelin olması gerektiği gibi tuzla buz olmamış, hindistancevizi gibi ortadan ikiye ayrılmış ve her yeri bir anda taze kan kaplamış.

İlk şok atlatıldıktan sonra, okuldakiler bunun kötü bir şaka olduğunu düşünmüş ve içindekinin kan görünümünde başka bir sıvı olduğunda hemfikirlermiş. Ama bir meraklı sıvıyı incelemeye götürmüş, kan olduğu ortaya çıkmış.

Heykel çok uzun zamandır öteki heykellerin arasında duruyormuş – kimin, ne zaman yaptığını kimse anımsamıyor.

Heykelin ötekilerden ayrıksı tek yanı, bir adı olması: Edgar.

Derste hocaların yön imi görevi görüyormuş: Edgar'ın iki sağındaki yaşlı adam heykeline bakın, Edgar'ın tam önünde duran çığlık atan kadın heykeline bakın.

Bütün hikâye bu, Edgar'la heykel Edgar'ın birbiriyle ilintili olup olmadığını bilmiyorum. Ama heykel Edgar, Edgar'ın bana bir şakası olabilir, bu mümkün.

ÇİKOLATALI DONDURMA

En sevdiğim şeylerden biri değildi yüzmek. Kulüpteki öteki kızları kendini beğenmiş bulurdum, göğüslerini kıskanırdım.

Yüzme yarışmalarında her zaman sondan üçün içindeydim ama bunlar önemli değildi, yüzme kulübünde olmak evde olmamak anlamına geliyordu, bu iyi bir şeydi.

O akşamüstü kulüpten çıktığımda annem kapının önünde, arabanın içinde beni bekliyordu. Arabaya bindim. Kapıyı kapadığımda irkildi, yere eğdiği başını kaldırdı ve gülümsedi, uykudan yeni uyanmış gibiydi. Konuşmadan yola koyuldu. Kısa süre sonra, Dondurma ister misin, diye sordu. Evet, dedim, arabayı kenara çekti, çantasından para çıkardı, Bana iki top çikolatalı al, dedi, kendine üç top alabilirsin, daha fazla değil, tamam mı? Başımı salladım. Anneme iki top çikolatalı, kendime muz, limon ve çilekli aldım. İkisini de fındık tozuna batırttım.

Geri döndüğümde annemin başı ilk bindiğimde olduğu gibi eğikti. Uzattığım külahı başını kaldırmadan aldı.

Dondurmamı yemeye koyuldum, eve gitmeyi bekledim.

Annem hareketsizdi, sadece omzu hızla inip kalkıyordu. Sonra ağlamaya başladı. Dondurmamı yiyerek ona baktım.

Elindeki dondurma sıcaktan erimeye başlamıştı. Eteğine dökülen damlaları izliyordum. Bir damla gözyaşı, bir damla çikolatalı dondurma.

Bir süre sonra başını bana çevirdi, yüzü saçları kadar sarı görünüyordu. Gözkapakları şişmişti. Bir gözkapağı ötekinden daha şişik olduğu için gözlerinden biri yarıya kadar kapalıydı. Ağladığında anneme olurdu bu.

Yarıaçık gözünü dondurmayı tutmayan eliyle silerken, Artık dayanamıyorum, kızım, dedi. Senin için dayanmaya çalıştım ama artık dayanamıyorum, çıldıracağım. Bir an durdu. Babandan boşanacağım.

Dediklerini pek anlamamıştım. Boşanmanın iyi bir şey olmadığını hissediyordum. Arkadaşımın annesi ve babası boşanmıştı ve şimdi iki anne iki babası vardı, bir, ikiden fazlaydı.

Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi kızım, dedi. Başımı salladım, Ne olursa olsun yanındayım anne, dedim. Sımsıkı sarıldı, yeniden ağlamaya başladı, nefes alamıyordum, rahatsızdım. Kendini geri çekti, yüzünü elinin tersiyle sildi, Hadi, dedi, gidelim artık.

Eteği çikolatalı dondurma olmuştu. Yumuşamış külahı torpido gözünden çıkardığı peçeteye sardı. Camın önüne koydu. Ben dondurmamı bitirmiştim.

Eve geldiğimizde babam yoktu. Salona gittim, televizyonu açtım.

Annem ve babam boşanmadı.

Büyüdüğümde bir gün anneme o akşamüstü konuştuklarımızı anımsattım. Yanlış anımsıyorsun, dedi. Böyle bir konuşma geçmedi aramızda, küçükken uydurmuş olmalısın, küçük çocuklar yapar bunu.

İYİ

Dar, uzun bir odaydı. Sıra sıra koltuklar. Saçları cılk sarı bir kadın bacaklarını altına almış tığ örüyordu. Yaşlıca olanı gazete okuyordu, kaşlarını çatmış, kafasını gazeteye yaklaştırmıştı, belki gözleri iyi görmüyordu.

Oturduğu masa sıra sıra koltukların önündeydi. Yuvarlak bir masa, üstünde kraker, peçetenin üstünde dilimlenmiş bir elma, yanında plastik bıçak.

Bir şey yapmıyordu, beni bekliyordu. Her zamanki gibi görünüyordu. Hafif kamburunu çıkarmış, arada bir burnuna düşen gözlüğünü kaldırıyordu, her şey olağandı.

Yanına gittim. Ayağa kalktı. Hoş geldin, dedi, sarıldı. Öperken kolumu sıktı, her zamanki gibi, sonra elimi tutup yanındaki sandalyeye oturttu.

Nasılsın, dedi, İyiyim, sen? İyiyim, dedi, intihardan sonra sağlığım biraz bozuldu, midem ve karaciğerim. Şimdi iyiyim.

Bu kadar kolay konuya girebileceğimizi düşünmemiştim, sanki akşam yediği yemek ağır gelmiş midesini bozmuştu.

Burası nasıl, dedim, İyi, dedi, doktorlar iyi, personel de pek temiz değil ama biz kendimiz hallediyoruz. Yatma kalkma saatleri belli, her gün grup terapisi var, onun dışında burada oturuyoruz. Sessizlik.

Sen nasılsın? İyi, dedim, sınavlar bitti rahatladım. İki gün önce Esin'le karşılaştım, o söyledi. Sustum. Evet, o bulmuş beni, epey olaylı geçmiş hastaneye taşınmam falan. Sessizlik.

Pencereden dışarı baktım. Görünenin hastanenin neresi olduğunu çıkaramadım. Bir-iki araba, ortada bir ağaç, uzun duvarlar, başkaca şey yoktu.

Ama iyisin şimdi. İyiyim, iyiyim, biliyor musun, hatırlamıyorum bile.

Hangi bölümüydü hatırlamadığı, nasıl oluyordu, sormak istiyordum. İlaçları içmeden öncesini hatırlamıyor muydu, karar ânını, sonrasını, iyice yaklaştığında, neydi, nasıldı, soramadım.

Ben de bir-iki kez intiharı düşünmüştüm. Bir kez bileğimi kesmek istedim ama kan bile çıkmadı.

Şu kişilik testlerinde, Hiç intiharı düşündünüz mü? sorusuna kim, Hayır, yanıtı verebilir ki. Öyle bir insan var mıdır bilmiyordum, hiç intiharı düşünmemiş biri varsa tanışmak istemezdim, bana kendimi kötü hissettirirdi. Ben ne yanıt verdim hatırlamıyordum, yalnızca bazen dürüst olmanın zor olduğunu biliyordum.

Ailen biliyor mu, dedim. Babam bilmiyor, dedi, gerek de yok. Annem buraya geldi, her gün ziyaret ediyor. Sessizlik.

Emre nasıl, dedi, İyi, aynı, teziyle uğraşıyor, Selam söyle, Söylerim, dedim.

Dışarıdan bir ışık, arabanın farları içeri doldu, odanın loş olduğunu fark ettim.

Elma ye, dedi, bir dilim uzattı, canım istemiyordu ama ne dese yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Yedim. Sigara yaktı, Terapi iyi, dedi, grup terapisi, bazen felsefi tartışmaya dönüşüyor. Gruptakilerin çoğu iyi ama öyle tipler de var ki, dedi, sustu, gülümseyip başını iki yana salladı.

Odaya bir kadın girdi. Yaşlıydı, beli büküktü, her nefesinde tıslıyordu. İri gövdesini hareket ettirirken zorlanıyordu. Çiçekli gömleğini koluna kadar sıyırmış, kolları, yüzü ıslaktı.

Yakında bir sandalyeye oturdu. Omzuna düşmüş başörtüsünün ucunu tutup yüzüne doğru salladı, bir yandan da, Puf, diyordu.

Yüzünde garip bir ifade vardı, çok yorgun görünüyordu. İntiharı denediğine inanmak zordu, bu saate bu yorgunlukla yaşamıştı, az kala niçin intiharı denesindi.

Odada anlamadığım çok şey vardı. Ama pekâlâ ben de şu sandalyede oturuyor olabilirdim, bunu biliyordum.

SUÇ DEĞİL BECERİKSİZLİK

Kapı çalındığında televizyon izliyordum. Delikten baktım, oydu. Onu görmek istemiyordum ama içeriden gelen sesleri duymuş olmalıydı, kapıyı açmamak kabalık olurdu. Açtım. Birbirimize baktık, beni gördüğüne şaşırmıştı, sanki kapımı çalmamıştı da yolda karşılaşmıştık.

Nasılsın, dedi, İyiyim, dedim. Girebilir miyim? Kapıyı biraz daha açtım, bir adım geriye çekildim. Girdi.

Televizyonun karşısına oturduk. Adam kadına evlenme teklif ediyordu, kadın heyecanla, Evet, dedi. Birbirlerine sarılıp kendi etraflarında iki tur döndüler. Televizyonu kapadım.

Neden bitti, dedi. Bunları konuştuk, dedim, defalarca. Yine de bana mantıklı gelmiyor, dedi, sanki hepsi bahane. Sustum, bunu da konuşmuştuk. Biz, dedi, mutluyduk. Mutlu olduğumuz zamanlar olmuştu, doğruydu. Birlikte ev işi yapmayı, gelecekten konuşmayı severdik. Ama yürümemişti.

Suçlu kim, dedi. Suç yok, suç değil bu, dedim, beceriksizlik. Yüzüme baktı, anlamamıştı. Anlatamazdım, Olmayınca olmuyor, dedim. Suskun yüzüme bakıyordu. Fazla uzamıştı, Gitsen artık, dedim. Gitmemi mi istiyorsun, Evet, dedim.

BURASI TEKİN DEĞİL

Yapacak işim yoktu, sokağı baştan başa yürüdüm, biriyle karşılaşırım belki, diye düşündüm, bir kahve içeriz. Aklımda kimse yoktu, yoldan geçen biri de olabilirdi. Kimseyle karşılaşmadım. Eve dönmeye karar verdim.

Ara sokağa saptım, önce adım başı ışık, gülerek geçen sevgililer, sonra lambalar seyrekleşti, sesler azaldı. Arkamdan geldiğini, geniş adımlarla aramızdaki farkı kapattığını hissediyordum. Hızlanabilirdim, biraz ötesi medeniyetti ya da geri dönebilirdim, sevgililerin gülüşünü hâlâ duyabiliyordum. Tamamen karanlığa vardığımızdaysa yalnızdık.

Bana yetişti, birkaç adım yan yana yürüdük, bana bakıyordu, ben o yokmuş gibi aynı hızla yürüyordum. Onun için neye benzediğimi görmek istiyordum.

Yan gözle yüzünü görebiliyordum, gözleri öne çıkık, dudakları inceydi, nefes alıp verirken ince boğazındaki âdemelması yukarı aşağı oynuyordu, her nefesinde alkol ve nikotine bulanmış sıcaklık, yüzümü yalıyordu.

Konuştu, Burası tekin değil, dedi. Ses tonu görünüşünden beklenmeyecek kadar toktu, konuşması düzgündü, hoş bile denebilirdi. Yanıt vermedim, yürümeye devam ettim. Burası tekin değil, dedi yine, Evet, değil, dedim. Yaklaştı, omzu omzuma değiyordu, Sen ne arıyor-

sun, diye fısıldadı, aradıklarım bir bir düştü aklıma, hepsi bulanıktı, aslında bir şey aradığım da yoktu, Ne istiyorsun, dedim. Ne istediğini biliyordum. Niçin istediğini de bir an bildiğimi düşündüm. Şuracığa sıkıştırsa beni rahatlayacaktı. Rahatlamak istiyordu. Ben de. Bunaltı.

O, parasızlıktan, güzel bir kadının onu sevmemesinden, sürekli aynı işi yapmaktan, öfkesini çıkaramamaktan bunalmıştı belki. Ben neden bunalmıştım, çıkaramıyordum. Bende bir şeyler ters gidiyordu. Elle tutulur bir şey değildi, anlatılacak bir şey hiç değildi, bir şey gelsin, hayatımı tepetaklak etsin istiyordum.

Ne kadar, dedi. Yüz, dedim. Dediğime yabancılaştım, bir anda, tereddütsüz. Ne yaptın abla sen, dedi. Gerçekten ablası olduğumu ve beni sikmek için pazarlık ettiğini düşündüm. Biri, mutluluktan uçuyorum, dese, sırıtarak uçtuğu gelirdi gözümün önüne, saçmalık.

İyi, dedim, senin için seksen olsun. Onunla niçin pazarlık ettiğimi bilmiyordum. Ona istediğini vermediğimde bu işten nasıl sıyrılacağımı da. O an eğleniyordum, nereye varacağını merak ediyordum.

Durdu, kolumu tutup beni de durdurdu, alıcı gözle süzdü, o paraya değip değmeyeceğimi düşündü belki. Cüzdanına davrandı, ince, yıpranmış, Elli, dedi sonunda, Nerede? Sabırsızlanmaya başladığını burun deliklerinin hareketinden görebiliyordum.

Sokağın başında iki erkek, bir kadın göründü. Konuşuyorlardı, arada bir kadının kahkahası duyuluyordu. Sokak lambasının altına geldiklerinde iki erkeğin de irice olduğunu gördüm. Şişirilmiş gibiydiler. Yukarı mahalleden oldukları her hallerinden belliydi.

Bağırmaya başladım, İmdat, diyordum, a'yı uzatıyordum, filmlerdeki gibi. Böylece bağırmaya devam ettim.

İlerideki adamların bir an etrafa bakınıp sonra bana doğru koştuğunu gördüm. Yanımdaki şaşkınlıkla bana

baktı, dudakları aralanmıştı, kolları tetikte, gözbebekleri akının içinde dönüp duruyordu, kafasını iki yana çeviriyordu boyuna. Uzun bir kararsızlıktan, üstüne doğru koşan iki adamın cüssesini kendininkiyle tarttıktan sonra koşmaya başladı. Yetiştiler. İtiş kakış, yumruk aralarında savurduğu küfürler, sonra koca burun deliklerinden kan geldiğini gördüm.

Kadın arkadan yetişti, yanıma gelip sarıldı, sırtımdan hafifçe itip göğsümü göğsüne yasladı. Omzunda ağlamaya başladım.

Neye ağladığımı bilmiyordum ama neye ağlıyorsam bu kadar gözyaşıyla akmış olmalıydı.

GÜZEL KIZ

Onu uzun zamandır görmemiştim. Üniversiteden sonra bir-iki kez buluşmuştuk, sonra araya başka şeyler girdi.

Sonraları çocuğunu aldırdığını, adamın kürtajın hemen ardından onu terk ettiğini, psikolojik tedavi gördüğünü ve çok kilo aldığını duydum. İnsanlar konuşuyordu. Çok başarılı olacağı düşünülenlerin yıkımlarından söz etmek daha da zevk veriyordu insanlara, böylece duymayan kalmamıştı.

Üniversitedeyken hepimiz, kabul edelim ya da etmeyelim, onu kıskanırdık. Çok zekiydi, başarılı olması için bir şey yapması gerekmezdi, sevecendi, kimse hakkında tek kötü söz çıkmazdı ağzından, güzeldi, bir tek filmlerde görülen bir güzellikti onunki, incinmemişti, insanlara güveni tamdı, her nasılsa başına yalnız iyi şeyler gelmişti.

İnsan onun yanında olmak isterdi, ne söylerse söylesin dinlemek, gözünün içine bakmak, onun sana bakmasını sağlamak isterdi. Kısaca, hepimize bizde eksik olan bir şeyleri anımsatırdı.

Karşılaştığımızda şişman değildi, eskisi gibiydi, çok güzeldi, yüzü pırıl pırıldı, vitrinlere bakarak zaman öldürüyordu, beni gördüğüne sevindi, Bir kahve içelim, dedi.

Yakınlarda bir yere oturduk, hoşbeşten sonra konu-

şacak şey kalmadı. Sustuk, ellerime baktım, o da masada bir noktaya dikti gözlerini. Sonra yüzüme baktı, güneşin üstünden bulut geçiyor olacaktı ki yüzü karardı. O an gözünde hiç görmediğim bir şey gördüm, hep orada mıydı, bilmiyordum. Yine sevecen, hayat dolu bakıyordu ama o bakışın arkasında, biraz geride başka bir göz vardı, bir şey anlatmaya çalışıyordu, anlamıyordum, onun da bildiğini sanmıyordum. Bulut geçti, göz kayboldu.

Garson kahveleri getirdi, içine şeker attı, karıştırdı, gereğinden uzun, yüzüme baktı, gülümsedi, E, dedi, sen neler yapıyorsun? İş arıyorum, işten çıkarıldım, dedim. Hâlâ karıştırdığı kahveye indirdi gözlerini, tekrar kaldırdı, Hayat, dedi, bana, ölmek istiyorum, demiş gibi geldi. Öyle, dedim.

KULAK MİSAFİRİ

Sokaktaki masalardan birine oturduk. Hem içeride çalan müziği duyabiliyorduk hem de birbirimizin sesini. Akşam olmak üzereydi, hava biraz serinlemişti.

Uzun uzun konuştuk. İşimizden, sevgililerimizden söz ettik. Konuşurken bacağını sallıyordu, sigara tuttuğu elini hızlı hızlı hareket ettiriyordu.

Bu aralar, dedi, tuhaf şeyler oluyor, korkuyorum. Bacağını daha hızlı sallamaya başladı, ayağı masanın ayağına çarpıyordu, bardağın içinde bira halkalanıyordu. Geceleri, dedi, bedenime bir ağırlık çöküyor. Öyle bir ağırlık ki yerimden kıpırdayamıyorum, çığlık atmaya çalışıyorum, sesim çıkmıyor. Sanki göğsüme biri oturmuş.

Bunun ne kadar sıklıkla tekrarlandığını sordum, ne kadar sürdüğünü, son dönemde yaşadıkları hakkında konuşmaya başladık, belki de psikiyatra gitmeliydi, öyle dedim.

Pardon, dedi bir ses. İkimiz de irkildik. Yanımızdaki masada oturan adamdı. Önünde rakı ve çerez duruyordu. İstemeden konuşmanıza kulak misafiri oldum, dedi, bak kızım, cinler gelmiş sana, küveti doldur, üstüne bir testi koy. Testinin yarısını suyla doldur, bir şeyin kalmaz.

Birbirimize baktık, sonra tedirginlikle etrafımıza, önümüze döndük.

Sessizce biralarımızı bitirdik. Hesabı ödeyip kalktık. Konuşmadan bir süre yürüdük. Meydana varınca bana dönüp fısıltıyla sordu, Eve otobüsle mi döneceksin?

KARŞI PENCERE

Onu gördüğümde balkonda oturuyordum. Arkadaşımın yanında kalıyordum, biraz mekân değişikliğinin iyi geleceğini düşünmüştüm. İşten ayrılmıştım, boştaydım, hayatınla ne yapacağını bilmezsin, öyle bir şey.

Sabaha kadar sigara içip oturuyor, akşama kadar uyuyordum. Gerçekle izlediğim filmleri, gördüğüm düşleri birbirine karıştırır olmuştum. Kötü değildim, yeni bir şeylere başlamam gerekiyordu ama bunun ne olacağını bilmiyordum. Her şeyi yapmak istiyordum ama kalkıp dolaptan bira almaya üşeniyordum. Ne zamandır üşeniyordum, sabahları kalkmaya, kitap okumaya, yemek yemeye, kanalı değiştirmeye, kısaca işin tadı kaçmıştı.

Onu gördüğümde balkonda oturuyordum, sigara içip işin tadının kaçtığını düşünüyordum. Hava çok sıcaktı. İçeriyi görebiliyordum, bütün ışıklar yanıyordu, bütün pencereler kapalıydı.

Önce evde bir şey aradığını sandım. Odada hiç durmadan dolaşıyordu, koridora giriyordu, o zaman onu göremiyordum, salona dönüp bir tur atıp tekrar koridorda kayboluyordu.

Tıknaz, uzun siyah saçlı bir kadındı. İri göğüsleri vardı, önden gidiyordu. Belki orta yaşlıydı, yüzünü göre-

miyordum ama iri gözleri, küçük kalkık bir burnu olduğunu hayal ediyordum.

Bir şey aramıyordu, arıyorduysa da o evde değildi. Konuşuyordu. Dudaklarının kıpırdadığını belli belirsiz seçebiliyordum. Arada bir sol elini kaldırıp karşısında laf anlatması zor biri varmış gibi elinden yardım alıyordu, sağ elinde bira şişesi vardı. Arada birayı yudumlarken hızını kesmiyordu, belli ki bunu uzun zamandır yapıyordu, ustalaşmıştı.

Şimdi biliyordum ki koridora girdiğinde bir tek koridoru arşınlayıp dönmüyordu. Yatak odasına, oturma odasına, banyoya, mutfağa büyük bir hızla girip çıkıyordu. Gözümün önünde oluyormuş gibi, ben o evin duvarı, kapısıymışım gibi görüyordum. Arada bir koridora girip salona döndüğü zaman uzuyordu. Bu arada dolaptan yeni bir bira aldığını, titreyen elleriyle kapağını açtığını hayal ediyordum.

Büyülenmiştim, gözlerimi ondan alamıyordum. Her ne diyorsa beni ilgilendiriyordu, belki de bana anlatmaya çalışıyordu. Hayatımla ne yapmam gerektiğini söylüyordu, kırk yaşında nasıl biri olacaktım, biraz daha huzurlu, daha az içen biri belki, hepsini söylüyordu, ben duymuyordum.

Böylece, ne kadar bilmiyorum, ona baktım. Bira almaya kalktığım anları onunla denk getirmeye çalıştım, ondan ayrı kalmak istemiyordum. Onda bana ait bir şey vardı. Artık benimle paylaşılması gereken bir şey. Bir anda her şeyi apaçık görmek gibi.

Sabah oldu, o hâlâ yürüyordu, bense yorgundum. Ne anlattıysa da bana yardımı olmamıştı. Belki görülecek bir şey yoktu, olan buydu.

İNANABİLİYOR MUSUN, BÜYÜTME, DEDİ

Geldiğinde uyuyordum. Kapının çarptığını duydum, uyandım, gittiğini sanıp aceleyle kalktım.

İçerideydi, nereye gittiyse oradan yeni gelmişti. Ayakkabılarıyla yatmıştı yatağa, sırtı dönüktü, omuzlarının arada bir hızla öne gidip geldiğini görüyordum.

Beni fark ettiğinde şaşırmadı, elimi sımsıkı kavradı, canım acıyordu, Yanına gittim, dedi, benden daha ne istediğini sordum.

Neden söz ettiğini anlamıyordum.

Önünde eğildim, Beni artık rahat bırak, dedim, olmayacaksa bu iş, olmayacak de, dedim.

Nereye gittiğini, neden söz ettiğini anlamıştım. Aslında ilk anda anlamalıydım, her şey gözüme gerçekdışı görünüyordu, uyanamamış olmalıydım.

O ne dedi, diye sordum korkarak. Böyle göründüğüne göre rahatlatıcı bir şeyler söylememiş olmalıydı.

Yüzüme baktı, dedi, Canım büyütme her şeyi bu kadar, dedi. İnanabiliyor musun, Büyütme, dedi.

İnanabiliyordum, benim içimden de buna benzer bir şey söylemek geliyordu, şaşırmış gibi gözlerimi açtım.

Onca şeyden sonra bana, Büyütme, dedi, İnanabiliyor musun, Büyütme, dedi.

Takılmıştı, alkol aldığı zamanlarda olurdu. Yüzünü

yüzüme yaklaştırdı, ağzı fena kokuyordu, İnanabiliyor musun, Büyütme, dedi.

Gözleri kıpkırmızı bir çift topun içinde iki küçük yeşil lekeydi. Dudakları kurumuş, dişleri şarap kırmızısıydı. Bir süre sonra varlığımı unutmuş olacaktı ki aynı tümceyi masadaki bardağa tekrarlamaya başladı, ya da ben nereye baktığını kestiremiyordum.

Öylece onu izledim, bunun ardından ne geleceğini biliyordum, ama tüm bunların nasıl biteceğini bilmiyordum.

Gidip bir bardak su ve havlu getirdim. Suyu sessizce içti.

Başını yastığa koydum, burnunu silmesi için eline havluyu tutuşturdum. Beni görüyor muydu bilmem, gözlerimin içine baktı, sonra gözkapakları yavaş yavaş düştü, burnunu çekti, elindeki havluya sımsıkı sarıldı. Ayakkabılarını çıkardım, üstünü örterken bir şeyler mırıldandı. Bir süre yüzüne baktım, neredeyse sabah olmuştu, güneş boş odaya doğuyordu. Duvarı yalayarak yüzüne doğru geliyordu, ne kadar öylece durdum, bilmiyorum, güneş yüzüne vardığında, çok güzel görünüyordu.

KAHVE

Sevgilim altı aydır yurtdışındaydı. On gün sonra dönecekti. Evi, dönüşü için hazırlamıştım. Küçük odayı karanlık oda yapmıştım. Fotoğrafçıydı.

Okuldayken telefonum çaldı. Sevgilimin yakın arkadaşıydı. Almanya'ya gittiğimizde evinde kalmıştık, suskun, iri gözlü bir kız arkadaşı vardı. Bir süreliğine burada olduğunu söyledi. Görüşelim, dedi, akşam için sözleştik.

Hava çok sıcaktı, akşama doğru biraz serinlemişti ama yine de sıcaktı. Bizim sokağın köşesindeki meyhaneye gittik. Erkeklerin iş çıkışı uğradığı, iki tek atıp eve gittiği, erken kapanan bir yerdi. Gürültülüydü, sigara böreklerini hep yakarlardı ama severdim.

Planlarımızdan söz ettik, ben okul bitince dramaturji yüksek lisansı yapacaktım, sevgilimle o gitmeden yazmaya başladığımız senaryoyu bitirecek, beraber İstanbul'a taşınacak, para biriktirip Güney Amerika'ya gidecektik. O suskun, iri gözlü kız arkadaşıyla evlenecekti. Hem kızı seviyordu hem de Almanya'da kalmak istiyordu. Bil bakalım kızımız olursa adını ne koymaya karar verdik, dedi. Bir-iki tahmin yaptım, tutmadı. Hadi, dedim, söyle o zaman. Senin adını koyacağız, dedi. Kız arkadaşım, geldiğinizde seni çok sevdi, adının da kulağa çok hoş geldiğini düşünüyor. Sevindim, doğmamış bir

bebeğin adımı alacak olması hoşuma gitmişti.

Bütün gece konuştuk, arada kirli camekândan bakıyordum. Tek tük araba geçiyordu. Bira ılıktı ve camekânın ardındaki tek kadındım.

Saat on iki olduğunda ışıklar kapandı. Biz istemeden hesap masaya geldi, ödeyip kalktık. Hadi, dedim, bana gidelim. Tamam, dedi, bir-iki bira alalım önce.

Elinde poşet, yokuşu çıkarken ardından baktım, nefesini duyabiliyordum. Çok sigara içerdi ve şişmandı. Yürümek en sevmediği şeydi.

Eve gidip birer bira daha içtik, ertesi gün dersim vardı, uykusuzdum, salonda ona yatak açtım, gidip yattım.

Uyandığımda, önce ne olduğunu anlamadım. Sonra kalktım, mutfağa gittim, evdeki en keskin bıçağı aldım, karanlık odaya gittim, yere uzandım, sandalyenin minderini kafamın altına koydum, elimde bıçak, elim minderin altında, hava çok sıcak, uyumaya çalıştım.

Kalktım, yanına gittim. Uyuyordu. Bıçağı tam göğsüne diktim, elim havada öylece durdu, sonra indi, kalktı, tekrar indi.

Uyandığımda telaşla bıçağa baktım, rahatladım, terlemiştim.

Sabah odadan çıktığımda kapının önündeydi. Uyandın mı, dedi, ben de kahvaltılık bir şeyler almaya gidiyordum. Gerek yok, dedim. Mutfağa gittim. Kahve içer misin, diye seslendim, İçerim, dedi. Makineye kahve koydum, su eklerken mutfak kapısında beni izliyordu. Dün akşam ne yaptın, anımsıyor musun, dedim, sol elim cebimdeydi. Yüzüme baktı, dudakları kıpırdandı. Yatağıma

geldin, dedim. Anımsadığını biliyordum ama söylemeyecekti, anlattım.

Önümde diz çöktü, başını yere eğdi. Böyle bir şeyi nasıl yaptım, dedi, hiç anımsamıyorum, gerçekten, bıçağı çıkarıp tezgâha koydum. Kahve makinesi son kez homurdandı, kendime kahve koydum, onun bardağına da, Ayağa kalk, dedim, kalktı. Kaç şeker, Ben alırım, dedi, tombul parmakları şeker kavanozuna daldı.

Kahve fincanı elimde mutfaktan çıktım, Onun yüzüne nasıl bakarım, diye mırıldandı ardımdan, sevgilimden söz ediyordu, geri döndüm, bıçağı aldım, korkuyla ellerini kaldırdı, onu soyacakmışım gibi, bunu niçin yaptığımı bilmiyordum, olabileceklerden korkuyordum, bir yandan olabilirdi de, buna hazırdım, Benim yüzüme nasıl bakacağını düşün, o kim oluyor, sen kim oluyorsun, ne oluyor.

Bir elimde bıçak, bir elimde kahve, salona gittim. Koltuğa oturdum, camdan dışarı baktım, tek tük araba geçiyordu. Kapıda durdu, bir süre bana baktı, Sana yazabilir miyim, dedi. Ne yazacaksın? Mektup, dedi. Hayır, yazamazsın.

Gideyim mi, dedi. Git, dedim.

Biliyordum, anımsıyordu, benim anımsamadıklarımı da. Uzatmak istemiyordum, oldubitti işte, dedim kendime, neyse ne.

Kahveden bir yudum aldım, sokaktan gürültüyle bir kamyon geçti, kapı kapandı.

A GI

Gece sevgilimde kalmıştım. Neredeyse hiç uyumamış, sabaha-kadar tartışmıştık. Belli bir konu yoktu. Ne zamandır böyleydi. Konuştukça kötüleşiyordu. Tartışmanın sonunda seviştik, başka türlü zordu.

Sabah, işe gitmek için evden çıktım. Merdivenleri indim, apartman boşluğunda biri vardı, belki bir süredir bana bakıyordu, beni bekliyor gibiydi, görünce heyecanlandı. Kadın değildi ama çocuk da sayılmazdı. Bir şey soracakmış gibi yanıma yaklaştı, mavi gözlerini açtı, A gı dedi, hı? hı? A gı. Duraksadım, Efendim? dedim. A gı, dedi, hı? Başparmağını kaldırıp dışarıyı gösterdi, hı?

Hı, derken başını hafif öne getirip gözlerini açıyordu. Anladın mı, demek olmalıydı. Anlamıyorum, dedim, söylediğimin anlamsız olduğunu biliyordum ama bir şey söylemek zorunda hissediyordum kendimi. A gı, dedi, başparmağıyla beni, kendini, sonra dışarıyı gösterdi, hı? Tonlamasından, elini uzattığı yönden çocukkadının ne dediğini çıkarmaya çalıştım. Ben nereye mi gidiyorum, dedim, Kadıköy'e. A gı, dedi, kendini gösterdi, Sizi de mi götürmemi istiyorsunuz? İkimiz de bir an duraksadık. Beni aptal bulduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Hiçbir şey anlamıyordum, ben anlamadıkça aramızdaki gerginlik artıyordu ya da bana öyle geliyordu. Çan-

tamdan defter kalem çıkardım, Yazar mısınız? dedim, anlamıyorum. A gı, dedi, dışarıyı gösterdi.

Geç kalıyordum, gidemiyordum da. Gidememenin nedeni bir tek zor durumda olabilecek birini yalnız bırakmak istememem değildi, korkuyordum. Gidersem arkamdan saldıracak, gibi bir korku değildi, bunu yapmayacağını biliyordum, ama korkuyordum ve nedenini ayrımsayamıyordum.

Telefonla sevgilimi aradım, Aşağıda bir bayan var, dedim, bana bir şey anlatmaya çalışıyor, ne dediğini anlamıyorum, komşunuz mu? Ne diyor, duraksadım, A gı. Bilmiyorum, dedi, nerede? Apartmanın içinde, Vapuru kaçıracaksın.

Bu arada çocukkadın iyice bana yaklaştı, aldığı sık nefesten yüzü kızarmıştı, gözünü gözüme dikti, bir parmağıyla karşıyı göstererek, A gı, dedi üst üste. Çıkardığı her seste yüzünü yüzüme yaklaştırdı, korkmamaya, en azından belli etmemeye çalışıyordum ama adımlarım geri gidiyordu.

Böyle ne kadar anlamaya çalışmaktan vazgeçmiş ona baktım, o ne kadar anlatmaya çabaladı bilmiyorum, bir minibüs kapıya yanaştı ve çocukkadın sevinçle dışarı çıktı, ardından ben.

Ön kapı açıldı, güleç, şişmanca bir adam indi, bana baktı, gülümsedi, Günaydın, dedi, ona döndü, hadi Aysel gidelim, Aysel bana baktı, A gı, dedi, minibüse dönüp başını öne eğirtti, hı? Adam, Sizi de yanında götürmek istiyor, dedi gülümseyerek. Hadi ama, dedi Aysel'e, geç kalacağız. Aysel minibüse bindi, kapı kapandı.

Onunla gelmemi istiyordu, buydu.

AYŞE

Bizim apartman, Biga'daki ilk apartmandı. Beş katlıydı, yerleri cilalı parkeydi. Salonla oturma odasını buzlu camdan enli bir kapı ayırırdı. Kanepenin üstünde camlı bir büfe vardı, içinde kristal bardaklar, gümüş bardak altları, porselen ince fincanlar.

Ben dantelli etekler giyerdim. En sevdiğim renk pembeyle kırmızıydı. Halam saçlarımı iki yandan kuyruk yapar, elbisemin rengine göre kurdele takardı, tokalı rugan ayakkabılarım vardı.

Ayşe karşı evde otururdu. Evin girişinde bir bez vardı. O bezden girince telli kapının önünde ayakkabılarımızı çıkarır eve girerdik. Annesi, babası, bir-iki kadın daha ve kardeşleri yaşardı o evde. Ne dediklerini bazen anlamazdım.

Ayşe, ablası Hatice'yle ikiz gibiydi. Bayramda bir giyinirlerdi, ikisi de buğday tenliydi. Hatice'nin koca kahverengi gözleri vardı, Ayşe'ninki elaydı, kırmızı oje sürerdi.

Ayşe'yle yaşımız birdi. Beraber oynardık, topraktan tabak, tencere yapardık. Çamurken yoğurur, biçim verir, güneşe bırakırdık. Benimkiler yamuk yumuk olurdu, bazen dökülür parçalanırdı. Ayşe yaptığı tencerede çocuklarına yemek pişirir, tabaklara koyar yedirirdi.

Anaokuluna beraber başladık. Bizim sokağın sonunda toprak yol biter, arnavutkaldırımı bir yokuş başlardı, sonunda da okul. Ayşe'yle el ele tutuşur okula giderdik.

Okulun bahçesi, koşturan oğlanlarla doluydu, top oynarlardı, kızların saçlarını çekerlerdi, kızlar da onları kovalardı. Ben korkar aralarından geçemezdim. Ayşe, tuttuğu elimi sıkar, kenardan kenardan yürütürdü.

Sınıfın yerleri halıydı, girişte ayakkabılarımızı çıkarırdık. Bir duvar boyu raflarda oyuncaklar dururdu, önünde öğretmen masası, karşısında bir yatak vardı. Kızlar pembe-beyaz, erkekler mavi-beyaz kareli önlük giyerdi. Ellerim önlüğümün içinde kaybolurdu.

Öğretmen öğle uykusunda o gün en gözüne giren çocuğu yatakta yatırırdı, herkes her gün heyecanla kendi adının söylenmesini beklerdi, çoğunlukla aynı çocuklar yatardı yatağa, gerisi yerde yatardı.

Biz Ayşe'yle hep yerde yatardık. Yerde yatmakta sorun yoktu ama yatakta yatmak başkaydı, yüksekteydi, beyaz çarşafla kaplıydı, yastığı büyüktü. Adı çağrılan ağır adımlarla yatağa ilerler, yattığında üç-beş kez yüzünü yastığa sürte sürte dönerdi, izlerdik. Ses çıkarmayın, derdi öğretmen, uyuyun, gelmeyeyim oraya.

Ayşe'yle el ele tutuşur gözlerimizi kapardık, arada tek gözümüzü açardık, aynı anda açtıysak gülerdik, gülmek için aynı anda açmak isterdik, yakalanırsak azar işitirdik.

Bir gün heyecanla beklenen ad benimki oldu. Sarı, dedi öğretmen, bana Sarı, derdi, aferin, bugün uslu bir kız oldun, yatakta yatma sırası sende.

Kalbim küt küt attı, kulaklarım yandı, ağır ağır yatağa yürüdüm, çarşafa dokundum, yorganın altına girdim, yatağın içinde bir-iki döndüm. Yastık çok yüksekti, yatak sertti, benim yatağım daha güzeldi. Gözlerimi kapadım, uyumaya çalıştım, uyuyamadım, sıkıldım.

Ayşe'ye baktım, gözüm yerdekilerin arasından onu zar zor seçti. Göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmıyordu, bacaklarını kafasına yaklaştırmış tortop yatıyordu.

CENAZE EVİ

Öldüğünü telefonda öğreniyorum. Komşumuz, herkesin er geç öleceğini, babaannemin uzun, mutlu bir ömür geçirdiğini söylüyor, Allah herkese böyle ömür nasip etsin, birazdan gelip alacağım sizi, diyor, hazırlanın.

Telefonu kapıyorum, ablama babaannemin öldüğünü söylüyorum, konuşmadan duruyoruz. Zaman geçiyor. Sonra ben raflardaki eşyaları teker teker yere atıyorum, ablam da arkamdan kaldırıyor. Aynı ritimde, bir ayinmişçesine, ben atıyorum o kaldırıyor.

Kırılmayacak şeyleri atıyorum, bir şeyleri kırmak değil niyetim, düşmelerini izlemek istiyorum. Elime alıp boşluğa bırakıyorum. Bazıları düştükleri yerde sekiyor. Bazıları havada salınıyor bir süre. Ama düşüyorlar önünde sonunda.

Komşumuz geliyor, taksiye biniyoruz, kimse kimseyle konuşmuyor, göz göze gelmemeye çalışıyoruz. Ablam yol boyunca başı öne eğik, kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor. Başparmaklarını birbirine sürtüyor boyuna.

Babaannemin evi çok kalabalık. Mutfakta tanımadığım kadınlar var, tencerelerden buhar yükseliyor, bilmediğim yemek kokuları geliyor. Ayaklarını sürüyerek biri giriyor öteki çıkıyor, aralarında belli belirsiz fısıldıyorlar.

Salonda bir dolu erkek, ses yok, hareket de etmiyorlar, omuzlarını öne düşürmüş oturuyorlar. Nefes alıp verişlerini duyuyorum, arada biri öksürüyor. Babam telefon başında, elinde telefon defteri sayfaları çeviriyor. Yanına gidiyorum, yüzüme bakıyor, bakışları yüzümden geçiyor, elini omzuma koyuyor, Halanın yanına git, diyor.

Salondan çıkıp koridora giriyorum, ara ara iç çekişler, uğultular geliyor. Ne aradığımı bilmeden babaannemin odasının kapısını açıyorum. Yatak toplanmış, babaannem dümdüz yatıyor, çarşafa sarılı, altından ince kemiklerini seçebiliyorum. Kapının eşiğinde duruyorum, bir adım daha içeri girmek istemiyorum, bir yandan dışarı çıkamıyorum da, beni kendine çekiyor. Ölmenin neye benzediğini görmek istiyorum. Omzumda bir el, Girme, diyor annem, görüp de ne yapacaksın, daha çok üzülürsün. Hafifçe çekip dışarı çıkarıyor beni, kapıyı kapıyor. Oturma odasına doğru itiyor.

İçeride dizi dizi kadınlar oturuyor, bacaklarını altlarına almışlar, ileri geri sallanıyorlar, arada biri inliyor, biri sümkürüyor, mırıldanıyorlar kendi kendilerine. Odada sanki hava yok, nefes almakta güçlük çekiyorum. Beni gördüklerinde bir ağızdan ağlamaya başlıyorlar. Gözü kaşı, aynı rahmetli, diyor biri, Boyu bosu, aynı, aynı, diyor öteki.

Odanın ucunda halam, kafası yana eğik, gözlerini aşağıda bir yerlere dikmiş, bağdaş kurmuş oturuyor, dudağı kıpırdanıyor, ona doğru yürüyorum, kadınların yanlarından geçerken sırayla ellerime yüzüme dokunuyorlar, kimi ileri geri sallayarak sarılıyor bana. Başımı memelerine dayıyorlar, ter kokularını duyuyorum, midem bulanıyor.

Halamın yanına varıyorum, beni fark etmiyor, Hala, diyorum, sesimi duymadan, hala, diyorum tekrar. Kafasını kaldırıp yüzünü bana dönüyor, tanımaz gözlerle bakıyor.

SICAK

Hava sıcak, çok sıcak. Juan'ın gelip beni evden almasını bekliyorum. Bütün gün duvara baktım.

Avludayım, köpek dünkü partiden sağlam kalan bir balona havlıyor. Son yarım saattir. Çevresinde zıplayıp havlıyor, evin her yanından duyuluyor, kimse Sus, demiyor, balon da uçup gitmiyor. Köpek havlayıp zıplıyor, o olduğu yerde bir ileri bir geri sürükleniyor, çekilir şey değil.

Avluda sigara içip Juan'ın gelmesini bekliyorum. O kadar uzun zamandır bekliyorum ki, sıcaktan böyle pelteye dönmemiş olsam kalkıp temelli gideceğim.

Köpeğin alık yüzünde kendinden emin bir ifade, kırmızı balonu tehdit ediyor avludan çıkıp gitsin diye. Balon hiç oralı olmuyor, bir oraya bir buraya. Öyle yavaş, boş vermiş.

Köpek, tüm bu korkutma numaralarının boşa olduğunu anlamış olacak ki, yavaş yavaş balona yaklaşıyor, önce çekinerek, bir adım geri, bir adım ileri, sonra patisini uzatıyor, dokunuyor, balon kayarak uzaklaşıyor, havlayarak arkasından koşuyor, balon duruyor. Öteki yanından dokunuyor, balon bu kez öbür yana yükseliyor. Köpek yine havlayarak arkasından koşuyor. Bir sonraki adımı istemiyorum, hava da bu kadar sıcakken.

Kalkıp köpeği kovalayıp balondan uzaklaştırabilirim. Ama kalkamam da bir yandan, niçin bilmiyorum.

Balona patisiyle dokunmanın matematiğini çözüyor köpek. Dokunduğu yönün tersinden hafif bir pati hareketiyle giderken durdurabiliyor, keyfine diyecek yok. Balon, patilerinin arasında bir o yana bir bu yana. Arada bir havalanmayı deniyor, köpek havlamadan bekliyor, biliyor geri ineceğini.

Zaman geçiyor, alnımdan düşen damlaları sayıyorum, sigaradan bir nefes alıyorum, sıcak ve duman ciğerlerimi yakıyor, dışarıdan gelip geçen arabaların sesleri geliyor, komşulardan biri kavga ediyor, duyuyorum, Yüze kadar sayacağım ve Juan gelecek, onuncu ter damlam alnımdan düştüğünde Juan gelecek, diyorum.

İzleyecek başka şeyler arıyorum avluda ama rüzgârın bile uğramadığı, sıcağın şişko bir kadın gibi her şeyi baldırlarının arasında ezdiği, bunu neredeyse gözlerimle gördüğüm bu avluda, daha hızlı hareket eden bir şey yok, hareket eden bir şey yok.

Köpek balona iyice alıştı, balon da kaderine, uzağa gitmeye çalışmıyor, bir ileri bir geri, köpeğin patileri ve şişko kadının baldırları arasında gidip geliyor.

Ben de alıştım, biraz daha dursam eriyip akacağımı hissediyorum, bunu bekliyorum.

Sonra, köpek de ben de ansızın irkiliyoruz. Kırmızı balon kalmıyor ortalıkta, yerine kırmızı bir paçavra. Köpek hâlâ balonun havada boşalttığı yere bakıyor. Ben anlıyorum, bedenimi yapıştığı yerden kaldırıyorum, içeri giriyorum, dolaptan soğuk bir bira alıyorum, Bir şeyler atıştırsam, diyorum, kendime gelirim.

BURALAR SAKİN

Masayı bahçeye kurmuşlar. Küçük, bakımlı bir bahçe. Karısı yemekleri getirirken, Hep güldü burası, Kaan dikenleri avuçlamaya başlayınca söktük, zararsız çiçekler ektik, diyor.

Karısı hızla içeri gidip geliyor, her gelişinde eli dolu. Semizotu, sarma, börülce, beyazpeynir, çerkestavuğu, kavun. Yalçın, diye sesleniyor içeriden, baksana balıklar olmuş mu. Masadan kalkıyor, güllerin yerine dikilen çiçeklere bakıyorum, gülleri görüyorum, Kaan dikenleri avuçluyor.

Gelip masaya oturuyor, sandalyenin kolçaklarını sıvazlıyor, birbirimize bakıyoruz, gülümsüyoruz. Buralar sakin, diyor, keşke demese, keşke açıklamasa. Öyleymiş gerçekten, diyorum, güllere çeviriyorum başımı, oyuna katılıyorum.

Denizi görmüyorum, ama ses verecek kadar yakınımızda. İçeriden gelen ışıktan başka ışık yok. Belki de, Buralar sakin, derken, buraların sakin olduğunu imlemek istedi gerçekten, kendime kızıyorum.

Karısı elinde tepsi geliyor, burası için fazla hızlı. Burada insan yavaş olmalı, kalçasını sallaya sallaya yürümeli, ayak sesini duyurmadan yanaşmalı yanına, diye düşünüyorum. İnsanı da doğaya benzeteceğim ille.

Bence olmuş balıklar, diyor aceleyle, tepsiyi Yalçın'ın önüne tutuyor, Evet, olmuş. Hangi balık bu, diyorum, Palamut, diyor Yalçın, tam mevsimi, balıkları tabaklara koyuyor. Karısı boş tepsiyi hızlı adımlarla içeri götürüyor, geri geliyor, oturuyor, hafif doğrulup sandalyesini kocasına yanaştırıyor.

Ee, hoş geldin, diyor Yalçın, rakının kapağı tık ediyor, bardağımı dolduruyor. Onunla içtiğim zamanlar gibi sert içmiyorum artık, ses etmiyorum, bugün dündeyiz.

Kendine koyduktan sonra karısının bardağına dikiyor şişeyi, gelmiyor, düzleştirip tekrar dikiyor, hemen sonra, Tamam, diyor karısı, avucunu dışarı göstererek masaya dayalı kolunu dikleştiriyor.

Yalçın bardaklara suyla buzu ekliyor, gözlerini masada gezdiriyor, memnun. Hadi o zaman, hoş geldin tekrar, diyor, kadehlerimizi kaldırıyoruz. Hoş geldin, diyor karısı da, Hoş bulduk, diyorum. Herkes bir yudum alıyor.

Masaya bakıyorum, Ne zamandır böyle bir sofra görmemiştim, diyorum, elinize sağlık. Yok canım, diyor karısı, ne yaptım ki, çerkestavuğuyla sarmayı hazır aldık bu arada, kötüyse sorumluluk kabul etmiyorum, diyor, gülüyor. Gülüşü içten.

Herkes yemeğine çöküyor. Birazdan tıkanıyorum, sigara yakıyorum. Kaan şimdi kaç yaşında? Altı buçuk, diyor annesi, dirseklerini masaya dayıyor, ellerini kavuşturuyor. O kadar oldu mu, diyorum, kaşlarım kalkmış. Ya, çok yaramaz, keşke kundakta durduğu gibi dursalar. Yarın görürsün, diyor Yalçın, beş dakikada tepene çıkar. Yüzündeki heyecanı tanımıyorum, kapılıyorum, yarın tepeme çıkmazsa korkusu sarıyor içimi.

Buralar sakin, ben değilim, yıllardır aramadığım arkadaşımın yanına İzmir'e gelip güllere bakmam bundan. Rakıdan bir yudum alıyorum.

Fırat ayrılmış karısından diye duydum? diyor Yalçın.

Aa, sahi mi, diyor karısı. İkisi de bana bakıyor şimdi. Bilmem, haberim yok, diyorum, sen kimden duydun? Geçenlerde Selim aradı iş için, o söyledi. O n'apıyor? N'apsın, bildiğin gibi.

Ne biliyorum? Nerede yaşar, ne iş yapar, evlendi mi, içince hâlâ durduk yere kavga çıkarır mı, bildiğim bir şey yok ki. Yüzü zar zor geliyor gözümün önüne. Yalçın belki duyarlılığından, belki anlatmaya üşendiğinden, belki de unutkanlığından kimseyle görüşmeden geçirdiğim yıllarda olan biteni biliyormuşum, sanki öyle bir kopuş hiç yaşanmamış gibi davranıyor. Ya da nasılsa kopup gitti artık, bilse ne olacak bilmese ne, diye düşünüyor, düşündüğünü bilmese de böyle düşünüyor besbelli. Neredeyse geldiğime pişman olacağım.

Sen evlendin mi, diye soruyor Yalçın, demek ki merak ediyor. Hayır, diyorum. Bilmiyorum ne kadar önce nişanlandım ayrıldım, evli birini çok sevdim bir de, bunları ona söylemiyorum. Çok geç kalma ama, yaş ilerledikçe çocuk büyütmek zor olurmuş, diyor karısı. Bakalım, diyorum, karşıma çıkmadı öyle biri. Yalçın yerinde kıpırdanıyor, yıllar öncesinden bir özür dileyecekmiş gibi, dilemiyor.

Yalçın attığı hiçbir adımı karar verip de atmadı. Karısıyla zorunluluktan, hamile kalınca evlendi. Öyle olmasa belki yine evlenirlerdi de o kadar erken değil. Karısından önce benim sevgilimi aldı. Kız benimle bir tek gönül eğlendiriyordu belki. Onlarınki de uzun sürmedi. Yalçın'la iki yıl konuşmadım. Sonra annesi ölünce barıştık, konuşup anlaşarak değil, hiç darılmamışız gibi. Şimdi ben değil de bir başkası gibi anımsıyorum bunları.

Kızın adı Gül'dü. Şimdi güller dikenli, Kaan'a dikenleri batmasın diye söküp yerine zararsız çiçekler ekiyor. Benim gülleri yolacak bir oğlum yok, ne duruyorsa içimde, hâlâ aynı yerde duruyor. Niçin buradayım, güllere bakıyorum, içim sıkılıyor, rakıdan bir yudum alıyorum.

YANLIŞ NUMARA

Bütün gün çalıştım. Yorgunum. Uyku biramı içiyorum. Kanalları karıştırıyorum. Kedim yanımda yalanıyor. Sert bir tekme adamın kafasında patlıyor, adam kanlar içinde yere yığılıyor, üç ölü iki yaralı, kadın adamı tutkuyla öpüyor, çocuk babasından azar işitiyor, iri gözlerini kocaman açmış.

Telefon çalıyor. Buna hazırlıklı değilim. Kedim kulaklarını dikiyor, etrafa bakıyor, kasları gergin, bakışları telefona kilitleniyor. Yanıt verip vermemekte tereddüt ediyorum. Vermemeye karar veriyorum. Çalıyor, susuyor, tekrar çalıyor, her defasında daha inatçı. Hareketsizim, çaldıkça ne biraya uzanabiliyorum ne yeni bir sigara yakabiliyorum. Ses bana hükmediyor.

Çalıyor, susuyor, tekrar çalıyor. Nefes almakta güçlük çekiyorum. Evde olduğumdan emin biri olmalı, diyorum kendi kendime. Kim? Yanıt veremiyorum. Belki, diyorum, eskilerden biri. Bütün olasılıklar korkutucu. Kedim telefonun başında, etrafında dönüyor, kokluyor, bana bakıyor, tekrar etrafında dönüyor.

Sustu, sessizlik, bir tek televizyondan gelen anlaşılmaz sesler, sigaraya davranıyorum, elim havada yapış yapış bir boşluğu güçlükle deliyor. Bu kadarı fazla, diyorum. Arayanın kim olduğunu merak ediyorum. Yanıt

vermediğim için pişmanım şimdi. Kedimde de bende de huzur kalmadı.

İlk çalışında ayağa fırlıyorum, Ne olacaksa olsun, diyorum.

Ayla? diyor telefonun ucundaki, yumuşak, tok ses. Duraksıyorum. Yanlış numara, sesim bana yabancı. Öyle mi, diyor güzel ses, özür dilerim. Durun, demek istiyorum, telefon kapanıyor.

Ayla olmak istiyorum.

BODUR İSKELENİN UCU

Kirli camı elimle sildim, toz iyice yayıldı, görüntü bulanıklaştı. Çatıdan loş bir ışık Salhane'nin ortasına, şimdi kırık dökük sandalyelerin, cam kırıklarının üstüne düşüyordu. Görülecek bir şey yoktu. Üç adım geriledim, tahta kapının üstündeki yazıya baktım: Burada katledilen hayvanların anısına.

Bodur iskelenin berisinde, kayaların üstüne oturdum. Elimdeki torbayı yanıma bıraktım. Ayaklarımı aşağı sarkıttım, başımı eğip suya baktım, sakin. Hava sıcaktı, rüzgâr yoktu, ilk biramı açtım. Ne gördüğümü bilmeden denize baktım, karşı kıyıya, sonra denize, bu kadardı.

Sonra onu gördüm. Ne zamandır oradaydı bilmiyordum. Öylesini görmemiştim. Eski zamanlardan fırlamış gibiydi desem, değildi, bir zamanı yoktu belli. İskelenin ucunda duruyordu, kıpırtısız. Yüzü denize dönüktü, sırtı dikti. Bir hareket etse sanki her şeyi perişan edecekti.

Kadın kıpırtısız duruyordu, bense terliyordum.

İskelenin önünde genç bir kızla erkek yüzüyordu, gülüşmeler. Erkeği durduğum yerden görebiliyordum, iyice açılmıştı, kıza sesleniyordu neşeli, Gelsene buraya, Hayır, diyordu kız, aralarındaki mesafe bir asırmış gibi bağırıyordu. Kadın onları bekliyor olabilir, diye düşün-

düm. Mayosu yoktu belki, beraber denize girememişti. Ama genç kızla erkeğe baktığı yoktu. Gözünü hafif kalkık çenesinin gösterdiği yere dikmişti. Gözünü göremiyordum ya, öyle gelmişti bana.

Belli ki iskelenin altında duran, belki de iskelenin bacağına tutunan kız aceleyle erkeğe doğru yüzmeye başladı. Önce çıkardığı köpüğü gördüm, kolu bacağı içinde kayboluyordu, başını yukarıda tutmaya çalışıyordu. Erkeğe doğru yüzdü, erkek de ona. Birbirlerine vardıklarında gülüştüler, kız erkeğe sarıldı, Yapma, dedi erkek, boğacaksın beni.

Kadın öylece duruyordu, etraf kızıllaşmıştı şimdi, deniz sakindi. Ben yıkık dökük Salhane'nin önünde üçüncü biramı içiyordum. Sıkılıyordum, yapış yapıştım. Biraz rüzgâr essin istiyordum, fırtına çıksındı iyisi mi, bir şeyler olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Her şey ama inadına sakindi.

Burada hayvanları kesmişlerdi, adanın ucunda, sona en yakın yerde. Kancalara asmışlardı, kanları yere damlamıştı. Sonra içip eğlenmişlerdi burada, belki bir erkek bir kadını öpmüştü, kadın gözünü kapayıp bir başkasını düşlemişti.

Sarhoş gülüşmeleriyle hayvanların can havliyle attıkları son çığlıklar kulağımda çınlıyordu, kadınsa önümde hiç mi hiç kıpırdamadan duruyordu. Kumraldı desem, değildi, sarışındı desem, hiç değil. Korkutucu değildi hali ama yanına da çağırmıyordu.

Soluk tenli, iri gözlü bir kadın olduğunu düşlüyordum, dudakları inceydi. Küçükken öyle bir kadın görmüştüm, tam öylesi görülmez ya, onu andırmıştı bana. Annem temizliğine giderdi, ben de onunla. Kadın kıpırtısız sandalyede otururdu. Dışarı bakardı hep. Bir elini dizine koyar, öteki elini pencere pervazına yaslardı. Elleri ince, parmakları uzundu, damarları görünürdü. Öyle-

ce dışarı bakardı. Ben de hissettirmeden yaklaşır onun baktığı tarafa bakardım: enikonu bir-iki apartman.

Genç kızla erkek sudan çıktı, silkindiler, kadına pek de uzak durmayan giysilerini alıp üstlerine geçirdiler. Genç kızın beyaz tişörtünün üstünde ıslak iki üçgen belirdi. İkisi de kadına bakmadı, görmediler ya da görmezden geldiler, bense gözümü ondan ayıramıyordum. Varlığımın farkında mıydı, bilmiyordum, farkındaysa bile bana hissettirmiyordu, dördüncü biramı içiyordum, sidik gibiydi. Genç kızla erkek el ele tutuşup yürüdü, kız bir an başını erkeğin omzuna yasladı, sonra bakıp gülümsedi, yanımdan geçip gittiler, beni de görmemişlerdi.

Güneş şimdi iyiden iyiye kayboluyordu, kadının kıpırtısız gölgesi belirdi, uzadı, uzadı. Bu kadınla sevişsem yine öylece durur mu, diye geçirdim içimden, belki canı acırdı, gözlerini kısardı, alnı kırışırdı. Altımda kıpırtısız duran kadınların yüzleri geldi aklıma.

Bir tek o ve ben vardık artık. Bir ara ezan okundu, o da bitti. Kadın durduğu yerde duruyordu, denize işedim.

Karşı kıyı aydınlandı, yanıp sönen ışıklar kadının etrafını sardı. Birileri belki oturmuş televizyon seyrediyordu, kadın bodur iskelenin ucunda gözlerini denize dikmiş bakıyordu.

İyice merak ediyordum şimdi. Nesine bakıyordu denizin böyle, belki denize açılmayı düşlüyordu, belki deniz bir şeyler almıştı ondan, geri istiyordu. Bana yabancıydı bunlar, ben topraklıydım, denize işerdim.

Kadın kıpırtısız duruyordu, Salhane'nin kanı denize akıyordu, sarhoşlar o kana atlayıp yüzüyordu, elleri ince parmakları uzundu, ben daha gelmemiştim buralara.

Etraf iyice karardığında artık sarhoştum. Salhane iyiden iyiye yalnız bir karartı olmuştu. Kadının nereye kaybolduğunuysa hiç bilmiyordum.

HAZIR ÇORBA

Geceydi ve niçin aramızdan hep birileri ölüyordu bilmiyorduk. Neşeli şeylerden söz etmek istiyorduk, boş vermek istiyorduk, olmuyordu.

Gidenin ardından ağlamayı denemiştik, şerefine kadeh kaldırmayı denemiştik, bütün katlanma yöntemlerini tüketmiştik, yorgunduk.

Uzun bir masanın etrafında oturuyorduk. Bardaklar gidip geliyordu.

Anlamaya, hep bu masadan birilerinin ölmesini anlamlandırmaya çalışıyorduk. Aralarında bir ilinti de yoktu. Kimine araba çarpmıştı, kiminin üstüne bina çökmüştü, kimileri de kendi seçmişti ölmeyi. Üstümüzde bir uğursuzluk olduğunu, lanetli olduğumuzu bile düşünen vardı. Herkes birbirini şüpheyle süzüyordu, acaba bir sonraki buluşmamız, berikinin yokluğu için mi olacaktı.

Bense öylece, sessiz oturuyordum. O kişinin ben olmayacağımı umuyordum. Her birinin yerinde olmayı isteyecek kadar sevmiştim hepsini. Şimdiyse ölmekten korkuyordum. Bu sonraları geldi bana. Eskiden yoktu.

Kanımızdaki alkol arttıkça onların da orada bir masada içtiğine, ölümün amacının hepimizi öteki masada toplamak olduğuna, bunun da bu hızla giderse yakında gerçekleşeceğine ikna olmuştuk.

Sonra aramızdan biri, Buldum, dedi. Masanın ortasında kendine yer açtı. Arkadaşlar, dedi, buldum. Biz öz insanlar olmak için tasarlandık ama bunu anlamadığımız, reddettiğimiz için sürekli aramızdan birileri ölüyor. Anlamamıştık. Ama heyecanına kapılmıştık, ne söylüyorsa doğru söylüyor olmalıydı. Yani, dedi, bizim her gidenin ardından onun en iyi yanlarını kendimize eklememiz gerekiyor. Böylece öz insanlar olacağız. Konsantre meyve suyu gibi, hazır çorba gibi, yoğun olacağız. Bunun için tasarlanmışız. Niye bilmiyorum ama bunun için tasarlanmış olmalıyız, dedi. Böylece, kimse ölmeyecek.

Biri kalemi kâğıdı çıkardı. Tamam, dedi, hadi, her gidenin iyi yanlarını yazalım.

Bitirdiğimizde gece sabaha varıyordu. Artık kim olacağımızı biliyorduk, yoğun olacaktık, hazır çorba gibi.

ADSIZPARMAK

İşten eve dönmüştüm. Yemek yapıyordum, yiyecek ve çalışmaya oturacaktım. Telefon çaldı. Nerelerdesin, dedi arkadaşım. Evdeyim, dedim. Hadi çık, Beyoğlu'ndayız. Bakalım, dedim, çıkarsam ararım.

Niyetim yoktu, çıktım.

Nevizade kalabalıktı. Yere yakın taburelerde, balık istifi oturuyorlardı. Arkadaşım ve adını anımsamadığım erkek arkadaşını gördüm. Selamlaştık, bir tabure çekip oturdum.

Birbirimizi liseden beri tanırdık. Konuşkan, çabuk samimi olan bir kızdı. O varken bir an sessizlik olmazdı. İşyerindeki kıskanç müdüründen, annesiyle son kavgasından söz etti, sonra bana döndü, Mehmet nasıl, dedi. Bilmem, dedim, ayrıldık. Gözlerini belerterek baktı, Neden, dedi, çok mutlu görünüyordunuz. Değilmişiz demek ki, dedim, başımı eğdim, konuşmanın uzamasını istemiyordum. Üzüldüm, dedi, yakışıyordunuz birbirinize. Çantanın elbiseye yakışması gibi çiftler yakışırdı birbirine.

Adını anımsamadığım erkek arkadaşı, arkadaşıma sarıldı, Hadi, dedi, söylesene. Arkadaşım yüzükparmağını gösterdi. Bak, dedi, Selim aldı, sözlendik aramızda. Selim'miş adı.

Parmağında yüzük, eline baktım, onlar da beklentiyle bana bakıyordu, alıştıkları tepkiyi görmek istiyorlardı, haklıydılar.

Uzun bir sessizlikten sonra, Düşünsenize, dedim, başparmak, ortaparmak, işaretparmağı, serçeparmak. Hepsinin adı mantıklı.

Adını bilmese de insan, öyle dermiş sanki. Belki serçeparmak değil küçük parmak denirdi. Ama öylesi de doğru. Yüzükparmağı gibi uydurma değil, sanki yüzük bir tek o parmağa takılırmış ya da yüzük icat olmadan önce o parmak yokmuş gibi.

Yüzüme baktılar. Nereye varacağımı anlamaya çalışıyorlardı, ben de.

Ama başka bir adı da var yüzükparmağın, dedim. Nedir, diye sormadılar. Yine de söyledim, Adsızparmak.

Düşündüm, adsızparmak penis anlamına da geliyor. Öyle bir eşitleme olsaydı yüzükparmağı penis anlamına gelirdi, yüzük de vajina mı olurdu böylece. Yine karıştırıyordum her şeyi.

Eee, dedi Selim, huzursuz, yerinde kıpırdandı. Öyle, dedim.

ALKOLİK KIZ

Alkolik kızı, ablamın arkadaşını, daha önce tanımıyordum. Hakkında bir şeyler duymuştum, alkolik olduğu, tedavi gördüğü, yine başladığı, yine tedavi gördüğü gibi.

Laf arasında ablam, alkolik kıza benim İzmir'e gideceğimi söylemiş, o da arabada yer olup olmadığını sormuş, otobüse binmek istemiyormuş, böylece onu da yanımıza aldık. Ablam yolda onu kendi haline bırakmamı tembihlemişti. Bana göre hava hoştu, tanımadığım insanlarla sohbet eden yaradılışta değildim.

Arabada üç kişiydik, ben, alkolik kız ve arkadaşım. Ben ve arkadaşım önde oturuyorduk, kız arkada.

Yola çıktıktan biraz sonra arkadaşım arkasına döndü, Adın ne, dedi, alkolik kız adını söyledi, dikiz aynasından yüzünü görebiliyordum, öne eğikti, öyle bir yüz görmemiştim, rengi sarıydı, yer yer koyulaşıyordu. İzmir'de ne yapacaksın, diye sordu arkadaşım, alkolik kız önüne düşen bir tutam saçı hızlıca kulağının arkasına götürdü, Bir işim var, dedi, konuşmak istemediği belliydi. Arkadaşım bozulmuştu, önüne döndü. Yolun geri kalanında ikimiz de o yokmuş gibi davrandık. Bir kez tuvalete gitmek için bir yerde durup duramayacağımızı sordu, başkaca şey konuşmadık.

Bense yol boyunca gözümü ondan alamadım, bir bakışta insanın kafasında yer etmeyen bir yüzü vardı. Güzel sayılmazdı, çirkin de değildi. Ya da bir zamanlar güzel ya da çirkindi ama bu alkolik olmadan önceydi, şimdiyse yalnızca alkolikti. Çantasında kaç kutu bira vardı bilmiyordum ama ne zaman ona baksam yeni bir tanesini açtığını görüyordum.

Yüzünde kimsede görmediğim bir ifade vardı, içtikçe değişiyordu. Her değişimi büyülenmiş gibi izledim. Onu çok istiyordum. İçinden canı çekilmiş bedenin üstüne çıkmak istiyordum. O öylece duracaktı, titrek elleri omzuma dokunacaktı. Bense dipdiri, hoyrat olacaktım, belki canını acıtacaktım.

Hava karardığında İzmir'e vardık. Ona nerede ineceğini sordum. Gösterdiği apartmanın önünde durduk, tekin bir semtti ama sokak alabildiğine karanlıktı. Alkolik kız eşyalarını topladı, kapıyı açtı, kaparken, İyi geceler, dedi. Ardından gidişini izledik, apartmanın kapısını açarken kambur sırtının üstünden bizim tarafa baktı, içeri girdi, kapı kapandı.

Yola devam ettik, huzursuz bir sessizliğin ardından, Ne garip kızdı, dedi arkadaşım.

MASAL ANLAT

Aradığında işteydim. Ben alkoliğim, dedi. Bunu biliyordum ama orada sabah olmak üzereydi, endişelenmiştim.

Uyusan, dedim, geçer. Uyuyamıyorum, dedi. Bunu da biliyordum ama uzaktaydı, endişelenmiştim. Sana masal anlatayım mı, eskisi gibi, Olur, dedi. Aklıma masal gelmedi. Niçin böyle oldu? dedi. Bilmiyordum. Bilmiyorum, dedim. Sonra ne olacak? Döneceksin, sana sarılacağım, bir şeyin kalmayacak. Ne içiyorsa ondan uzun bir yudum aldı, Sıkıldım, dedi, burası tekdüze, her yer gibi. Geçer, dedim, geçecek. Sonra ne olacak, geçecek, sonra? Bilmiyordum. Bilmiyorum, dedim. Ellerime baktım bugün, damarlarım çıkmış, sanki parmaklarım uzamış. Zaman geçiyor, dedim. Ne ara geçti? Neyin var, dedim. Ben alkoliğim, başta iyi, sonrası fena, aklıma olmadık şeyler geliyor. Gelmesin, dedim, beni düşün.

Biz, dedi, başaramamış olabilir miyiz? Hayır, dedim, daha yeni başlıyoruz. Masal anlat o zaman bana.

Aklıma bir şey gelmiyordu, Bir varmış bir yokmuş, uzak bir ülkede güzel bir kız yaşarmış, dedim. Soluğunu duydum, uyumuştu. Telefonu kapadım.

MATEMATİK SORUNU

Bir sokak lambası ışığından ötekine. Karanlığa değmeden adımlar, kısa sıçrayışlarla eve yürüyordu. Dik yokuş tanıdık, sokak kedileri varlığına alışıktı. Uzun uzun, ara vermeden, durmadan art arda eklenen zamanlar boyunca bu yokuşu bir inmiş bir çıkmıştı. İnmiş sonra tekrar çıkmıştı. Haftada altı kez. Yılda elli iki hafta. On iki yılda, kaç haftaysa. Matematiği iyi değildi.

Her yokuşta sigarayı bırakmakla ne iyi ettiğini, eskiden yokuşu çıkarken ne kadar zorlandığını anımsar, rahatlardı. İyi iş yapmıştı. Bayan X bir, ölüm sıfır. Sonra apartmana varmadan önceki yokuşun dibindeki bakkala uğrar, Nasılsınız, derdi. Artık iyiden iyiye kilo almış, rafların arasına sığmayan bakkal hep iyiydi, zayıflamaya çalıştıkça şişer, nefesi sıklaşır, oğlu arsızlaşınca, karakol karakol, mahkeme mahkeme koşardı peşinde tıknefesiyle, zıplayan göbeğiyle, hep iyiydi, hali keyfi yerindeydi. Onun da öyleydi, çok mutluydu onlar, Bayan X'e ayırdığı et en tazesi, güzeliydi. Meyveler aman sulu sulu. Parası çıkışmazsa ne önemi vardı canım, yıllardır yüz yüze bakar, dip dibe yaşardı onlar, bir sokak ötesine bile gidemez, öylece sırıtır bakarlardı birbirlerine.

İşte, yokuşun sonundaki bakkal, nefes alıp verişleri bütün bedenine yansıyor, rafları yerleştiriyor. Deterjanı

yerleştirirken tuvalet kâğıdı düşüyor, tuvalet kâğıdını yerine koyarken tombul kolları sabunları deviriyor. Bir eğilip bir kalkarken sövdükçe sövüyor, başına ne geldiyse sabunlardan ve tuvalet kâğıdından gelmiş gibi.

İçeri girerken kendini ve onu görünce gülümseyerek ayaklanacak bakkalı şimdiden görebiliyordu. Dün akşamki gibi ve ondan önceki. Ve daha öncekiler. Köşedeki apartmana yeni taşındığı, dört ayaklı bir arkadaşı ve her sabah üstüne sinen erkek kokusuyla uyandığı zamanlardaki gibi. Sözcük sözcük içinde o sözcüğün içinde, yaşam aman onların olsun, oturmaktan sırtı mı kamburlaşmış, göbek mi peyda olmuş, olsun öyle de seven var, zamanları gibi. Fazlayı reddederek kurduğu küçük hayatı onu reddetmeden önceki gibi.

Evde, masa üstünde bekleyen düzeltiler, televizyonda film, biraz fasulye kalmıştı, biraz yoğurt. Ekmekle elma da aldı mıydı tamamdı. Orada köşede bakkal, sabunlara söverken hâlâ. Dümdüz gidecekti o kadar, ayakları, ayakları ama söz dinlemiyordu. Yabani bir at gibi, bu defa eyer dinlemiyor, bir adım ileri gitmiyordu.

Dümdüz gidecekti, hepsi bu, bir anda kendini Akarsu Caddesi'nin kulak tırmalayıcı kahkahalarını da geride bırakarak Çukurcuma'da, ardından da bir insan selinin kıyısında, nasıl dalsam aralarına, diye düşünürken buldu. Derin bir nefes, biraz önce bir adım gitmeyen ayakları şimdi tedirgindi ama duracak da değildi, işte ilk adım, aralarındaydı, neredeyse onlardandı, ürkek adımlarına yapılan bir-iki çarpma müdahalesinden sonra onlar gibi, hızlı, kendinden emin, yürümeye başladı, bu kadardı işte. Şimdi istediğini yapabilirdi. De, ne istiyordu.

Düşünmedi, yürüdü, ışıklar, mavi, turuncu, kırmızı, sesler, öylesi karmaşık, anlaşılmaz, böyle miydi buralar hep, el ele gezerken onunla, toprağa emanet etmeden daha? Şimdi korkutucu, gürültücü, hükmedici. En fevri,

en gürültücü yerlerine gitti caddenin, dizi dizi masalar, masalarda insanlar, insanlar, kalabalık bir belediye otobüsünden hallice, bekliyor gelmeyeni. Barların arasından en karanlığı, en içine kapanığı seçti. Kapıdaki iriyarı adamın yanından geçti, konuşmak zorunda kalmaktan korktu, kimse bir şey sormadı, sessizce içeri girdi. Işıklar, daha kaba, daha sinirli insanlar. Korktu. Göze görünmemek istiyordu, ne işi vardı orada, tek başına, gelmişti bir kere, bara yöneldi, Pardon, bakar mısınız, hayır, bakmazdı, kendisi bile duymuyordu sesini, her şey o kadar varlığını bağırıyordu ki aralarında yok olmuştu. Önündeki tabure boşaldı. Kimseye hissettirmeden oturdu. Bakar mısınız, hayır, bir daha, daha sesli, onlar gibi, Bakar mısınız, yanındaki bakmıştı, bir daha, hafifçe taburede doğrulup bara eğildi, Bakar mısınız, bakardı şimdi, barmenin bakışlarını göğüslerinde hissetti, o da göğüslerine baktı, göğüsleri vardı, şaşırdı. Ne içerdi, Bira.

İkinci biradan sonra müzik hoşuna gitmeye başladı, üçüncüde insanlar sevimli. Beşten sonra sayısını tutmadı. Gece ayazı tanıdık bir kapı önünde uyandırdı.

Yorgun elleri anahtarı kilidine taktı. Ağır kapıyı zorlukla açtı. Kapıdan acı çekiyormuş gibi bir ses çıktı. Asansöre bindi. Aynadan kaçırdı gözlerini. Asansör her katta inildeyerek çıktı. Anahtar kilitte döndü, ev karanlığıyla karşıladı onu, koku, kokular, dört bir yandan kuşattı, pişmiş soğan kokusu, kurumaya bırakılan çamaşırların ılık temizlik kokusu, kaloriferin saldığı ısınmış demir kokusu ve. Onun kokusu, hissettirmeden, hükmetmeden, burnuna vurdu. Olur mu? Oldu. Karanlık, sesler, mırıltılar, bir sıcaklığın bacağına süründüğünü hissetti. Mutfakta tıkırtılar, belli belirsiz, kısa, hafif kambur bir erkek bedeni, tezgâhın önünde. Duyulur duyulmaz bir ıslık

sesi, bildik bir melodi, çok bildik, çok acı.

Önce geri, sonra ansızın ileri sarsılarak kendine geldi. Kusmuk, gözyaşı, biraz daha kusmuk, biraz daha gözyaşı, zamanın oyunu, belleğin tuzağı tüm kokuları sildi götürdü.

Bedenini duşa sürükledi. Kaynar suyun altında zararlı düşüncelerin ölmesini bekledi, çıktığında aynadaki yüzü, biraz daha şey, ne, bilinmez. Kusmuğunu temizlerken utandı. Zeytinyağlı fasulye? Yoğurt? Hayır, biraz su, uyku, düzeltiler kalır yarına, nasılsa yarın bir işi yoktu, güldü. Uyumalıydı, en iyisi, yoksa yoksa kimse bilmez, kimse bulmaz onu, kokar gider.

Yokuşu inerken gözlerini alan kış güneşine ellerine siper etmiş, kafasını bakkal dükkânından içeri uzattı, Nasılsınız, iyiydi, biraz daha şişmiş, nefesi dünden daha sık, yine düşürmüş bir şeyleri kaldırıyor, iyiydi, hali keyfi yerindeydi. Dün görünmemişti, bir yaramazlık yoktu ya, yoktu. Mandalinalar çok güzeldi bu ara, aralarında kalsındı ya, elmalarda iş yoktu. Dönüşte ayırırdı ona bir kilo. Borcunu hiç düşünmesindi, onun için uğramamazlık ettiyse, yıllardır yüz yüze bakıyorlardı, lafı mı olurdu, sırıttı, yüz yüze bakardı onlar, sırıtarak birbirlerine. Bayan X teşekkür etti, arkasını döndü, kendini yokuş aşağı bıraktı hızlı adımlarla. Yine işe geç kalmıştı, her günkü gibi. Haftada altı gün, yılda elli iki hafta olduğu gibi. On iki yılda, kaç haftaysa. Matematiği iyi değildi.

ANKARA

Soğuk. Rüzgâr ellerimde, dudaklarımda çatlaklar çizdi, gözlerim yanıyor. Ankara soğuğunu sevmedim, hiç.

Büklüm Sokak geceden kalma. Geceyi gündüze çeviren pavyon ışıkları sönük. Emektarları uykuda.

Ellerim tedirgin bedenimin iki yanında tetikte, avuçlarım açık, düşmeye meyilli bedenimi her an tutmaya hazır. Geç kalmışlığın telaşını titrek bacaklarımı hızlandıramadığım için içimde tutuyorum, koşamadığım bir şehir neye yarar ki.

Bu düşünceler aklımda, bir an onları gördüm. Kafamı çevirip yoluma devam edebilirdim. Durdum.

Önlerinde un çuvalından bir çekçek araba. Üst baş paçavra, Üşümeli insan, diye düşünüyorum, üşümüyorlardı. Nerede olduklarının, havanın nasıl olduğunun, gökte güneşin mi yoksa ayın mı hüküm sürdüğünün farkında olduklarına dair hiçbir belirti yoktu yüzlerinde, bedenlerinde, dalıp gitmişlerdi. Kendilerinden geçmiş bir şeye bakıyorlardı, bir apartman girişine gizlenip izlemeye başladım.

İki kişilerdi. Biri oldukça uzun, öteki öylesi kısa. Arabanın başında kısa, arkasında uzun olan duruyordu, kısanın baktığına bakıyordu. Elinde sigara, sigaranın varlığını unutmuş, ben parmaklarına varan külü ne zaman fark

edeceğini merakla beklerken, o küçük gözlerini ilahî bir gücün etkisine girmiş gibi kocaman açmıştı. Kısanın omzundan fotoğraflara bakıyordu. Kısa, yıllarca bu ânı beklemiş gibi, heyecanla, tomar tomar fotoğrafın arasından, benim durduğum yerden ne olduğunu kestiremediğim bir şey arıyordu. Elini çuval arabaya tez canlılıkla daldırıp gelişigüzel avuçladığı fotoğraflara baktıktan sonra yine gelişigüzel bırakıyordu. Hiç zaman kaybetmeden yine eğilip bir tomar daha kavrıyor, aynı şeyi tekrarlıyordu. Ne zamandır böylece sürüp giden bu sokak gösterisi bir tek benim mi dikkatimi çekti, yoksa benim gibi bir köşeye gizlenmiş onları izleyen var mıydı, bilmiyordum.

Korunaklı bölmemde, biraz önce beni acele ettiren işimi gücümü unutmuş olan biteni izliyordum. Aradıklarının ne olduğunu bilmeden, bulabilmeleri için gidip yardım etmek geçti içimden.

Derken, kısa, bir an durdu. Uzun ansızın fırladı yerinden. İşte, sigaranın koru sonunda derisini yaktı, derken, o, kısanın omzundan öne doğru hamle yaptı. Kısa, aradığını bulduktan sonra öbürlerini yere saçmış, tek bir resmi elinde tutuyordu. Beriki kısanın elindekine saldırıyor, almaya çalışıyor, çalıştıkça çelimsiz kaplan kesiliyordu. Delicesine bir kavga.

Öylesi hızlı, yumruk inen beden kimin, o kızaran kimin baldırı, kimin pantolonu yırtıldı? Seçemiyordum. Ayırmak aklımdan bile geçmiyordu. Birbirlerine karşı kullandıkları kuvvet insana özgü değildi, deli kuvveti ele geçirmişti bedenlerini.

Usulca, bir an havada asılı, sonra ağır ağır bırakarak kendini, bir şey düştü yere. Kısa, düşene davranmaya çabaladı, uzun onu bırakacak gibi değildi. Hissediyordum, tüm bu hırgürün nedeniydi.

Orada benden yirmi-otuz adım uzakta, yerde duruyordu, bekliyordu.

Bu deliliğin arasından geçmekten korksam da o resmin ne olduğunu ölesiye merak ediyordum. Önlerine çıkan her şeyi aralarına katarak birbirlerini yere yıkan iki bedenin yanına, yere düşen, uzaktan sadece karartı, yaklaştıkça belirginleşen resme davrandım.

Nefesimi tuttum. Merak beynimi karıncalandırıyordu. Adımlarım ürkek, beyazın üstünde hafifçe kayarak hissettirmeden resme vardım. Bir an için, tek bir an, heyecandan tuttuğum nefesim beni boğarken, bir görüntü geldi geçti önümden.

Çok değerliydi, yerde durması küfürdü, o kötücüllerin ona değmiş olması ihanetti. Saklanmalı, korunmalı, onun için yaşanmalı, gerekirse ölmeliydi insan. Ellerim, değersizliğini kendinden saklamaya çalışarak yerdekine uzandı. İncitmekten korkarak, küstürmekten kaygılanarak, onun yanında değersiz, onu tutan olmaktan dolayı geri kalandan değerli ellerim, ve ben, ayaklarımın nereden aldığını bilmediğim bir güçle koşmaya başladık.

Böylesi bu şehirde olmamalıydı. Böylesi kara, soğuk. En azından denize varmalıydı, koştum.

Onu, o kötücüllerden, sıradanlıktan kaçırırken, bir gurur geldi oturdu bedenime, sırtım dikleşti. İlk kez doğru bir şey yaptığımı biliyordum, elimde tuttuğum hep beklediğimdi.

Nefesimin yetmediği yerde durdum. Soğuk ciğerlerimi yakıyordu. Bedenim kamburluğunu, ayaklarım ürkekliğini hatırladı, ellerim yine değersizdi. Gitmişti. Terk etmişti.

ARADIĞINIZ KİŞİYE ŞU AN ULAŞILAMIYOR

Gürşah Özen anısına

Her içtiğimde onu ararım. İki aydır alışkanlık oldu bu.

İşe giderim, telefonla konuşurum, yazışmalar yaparım, toplantılara girip çıkarım, fikrimi söylerim, gerektiğinde susarım, iş yoksa bilgisayarda kâğıt oynarım, saate bakarım.

Altıyı bir geçe eve yollanırım. Altı elli ikide evin altındaki bakkaldan dört bira alırım. Kedim kapıda karşılar. Biraları koklar, salına salına kabının başına gider, kafasını bana çevirir. Gider mamasını veririm.

Üç birayı buzdolabına koyarım, ötekini açarım. Balkona gider otururum, yoldan geçenlere bakarım. İşten dönenler geçer, yorgun, yavaş. Sonra durağanlık. Dışarı çıkanlar geçmeye başlar, hızlı adımlar. Arada kalkar sıradaki birayı alırım. Kedim gelir, bacağıma sürtünür, esner, içeri girer. Hiçbir şey düşünmem. Zaten tek şey vardır kafamda, başkasına yer açamam.

Dördüncü biram on gibi biter. Son yudumlara doğru elim telefona gider. Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor, der kadın, Öldü çünkü, diye bitiririm sözünü.

BEYİN AKINTISI

Aynaya bakacak ve kendini tanıyamayacak. Ama o gün henüz gelmedi. Hâlâ kulağından akan sıvıyla uğraşıyor. Beyin akıntısı, doktorlar öyle diyor. Kendisi de hissedebiliyor bunu. Başını oynattığında beyni bir o yana bir bu yana sallanıyor. Alıştı buna, o denli ürkütücü değil. Yine de dikkat etmeli. Sevinç, heyecan ona yaramıyor. Bir keresinde âşık olmuştu, işte o zaman beyninin önemli bir bölümü akıp gitmişti. Artık tehlikeli işlere bulaşmıyor.

Bir gece rüyasında o yeri görüyor. Uyandığında kim olduğunu anımsayamadığı biri ona oraya gitmesini, denize varan soğuk suya girmesini, sonra da yanan dağa çıkmasını salık veriyor.

Oraya vardığında rüyanın onu yanlış yönlendirdiğini düşünüyor. Sıcağın ve kalabalığın ezdiği o yerde bunca yıllık beyin akıntısına derman olacak bir şeyin varlığına inanmıyor. Günlerce, uyandığında kim olduğunu anımsayamadığı kişinin dediğini yapmak için soğuk suyun çevresinde dönüp duruyor, etrafın boş olacağı bir an kovalıyor. Tam vazgeçmek üzereyken, bir gece, gecenin en karasında, her şey susuyor.

Su, bir yılan. Kulak deliğinden içeri süzülüyor. Bir şeyleri içine çektiğini, yerini oynattığını hissediyor.

Ateş, bir yılan. Kulak deliğinden içeri süzülüyor. Bir şey üflüyor içine, hissediyor.

Tam gecenin en karasında ve tek ses yokken.

Uyandığında bir ağacın tepesinde kulübede buluyor kendini. Aşağı iniyor, yanından geçenlerin yüzüne şaşkınlıkla baktığını fark ediyor, sıra sıra aynaların karşısında duruyor. Bakıyor, bir yerden gözü ısırıyor ya, kendini tanıyamıyor.

BOZ

Kendimi bildim bileli kurtulmaya çalışıyorum. Belki daha eski, anımsamıyorum. Bebekken orada olmadığını söylüyor büyüklerim ama pek de emin değiller. Bana dair bir tül perde belleklerinde. Bazen beni anımsadıklarından şüpheleniyorum. Ya da benim beni anımsadığımdan, eğer varsam.

Sol göğsümün hemen altında. Patladığında yer altının bütün dayanılmaz kokularını salan boz rengi bir irin. Daha doğrusu, derimin üstünde değil de derinin yerine bağlamış bir kabuk. Biliyorum, gördüm, içi irin dolu. Kendine güvenli, hep orada. Her an patlama olasılığıyla, güzel bir şeyi lekelemenin gururuyla bana hükmediyor. Göğüslerim güzeldir benim.

İçimdeki sınırlarını bilmiyorum. Bir patladığında zamanlıca durduramazsam akanı, havası sönmüş bir balon gibi içim boşalıverecek, soluk bir kabuğa dönüşüverecekmişim gibi geliyor. Ama rahatlarmışım gibi de, o pis koku çıkar gider, ben de sonunda temiz pak olurum sanki.

Ne zaman oluştuğunu, göğsümün altına ne zaman yerleştiğini anımsamaya çalıştıkça unutuyorum. Sanki o oluşmadı, hep vardı da başka bir bedene ev sahipliği yaparken bana miras kaldı. Öyleyse eğer, kimdi bundan önceki kiracısı? Sonunda kurtulabildiği için mi benim

başıma kalmıştı, yoksa irin yok olmadan beden mi göçüp gitmişti? Eski kiracısı ardından onu bana mı bırakmıştı? Beni tanıyor muydu? Tanıyorduysa epeyce nefret ediyor olmalıydı benden. Niçin ben?

Tıp kitaplarına bu Hastalık benim adımla geçti. İnce, tek bir satır. Bir tek benim adım. Önerilen tedavi yöntemi = Yok. Belirtileri = Bilinmiyor. Ölümcül olmadığı sanılıyor. Henüz ölmedim.

Ne zaman oluştuğunu bilmiyorum. İlk ne zaman fark ettiğim ise anımsanmak istenmeyen her anı gibi tüm ayrıntılarıyla aklımda. Okulda, tahtada yazanları anlamadan, özensizce deftere geçirirken, bir yandan da yanımda oturan arkadaşımla sıra altından yazışıyordum. Birini anlatıyordu bana, söyleyemediği. Ne olursa olsun, yazdım. Sonra ani bir boşluk duygusu, kalem elimde yumuşadı, yapış yapış parmaklarıma dolandı. Bir baloncuk geldi boğazıma oturdu. Nefes alamaz oldum. Rüzgârın bile havada donduğu bir an, sonra çığlıklar, itiş kakış, herkes kapıya koştu. Birbirlerini ezercesine çıkıp gittiler. Bir tek o kaldı. Yazacağım notu bekleyen arkadaşım, bir de tahtada şimdi daha da anlamsızlaşan sözcükler, tümceler, noktalar. Baktı. Şaşkın ve üzgündü. Benden tiksindiğini görüyordum. Bana acıyordu ve öfkelenmişti de. Hayal kırıklığı dendi mi, onun suratı gelir aklıma. Ne olursa olsun, tümceyi nasıl bitirecektim, anımsamıyorum. Anons = Okulumuzda beklenmedik bir durum meydana gelmiştir. Lütfen okulu boşaltın. Tekrar ediyorum, okulu boşaltın. O da koşarak çıktı. Neden sonra fark ettim boz kızıl bir bulamacın içinde oturduğumu, nefes diye içime çektiğim o iğrenç şeyden beynim karıncalanıyordu. Bayılmışım.

Bilmem kaç zaman sonra kendime geldiğimde, her tarafı cam, beyaz bir odanın ortasında, beyaz bir yatakta yatıyordum. Bedenimin yarısı sarmalanmıştı. Karnımda

fena bir sızı vardı. Dört yanımdaki dört camda tanıdık yüzler tanımaz tanımaz bakıyordu. Anlayamıyordum. Uyuyakalmışım.

Bir daha bunun hakkında hiç konuşulmadı. Tıp kitaplarında o tek satır, adım, bana yaşandığını kanıtlıyor.

Hem öyle azaldı ki izi, uçuk kahve bir lekeye evrildi zamanla.

Deriye bile benzemeye başladı. Yalnız, dokunduğumda dibe batıyor ellerim. Esnedikçe içine her şeyi alıveriyor. Yırtılmasından değil de elimi tekrar çıkaramamaktan korktuğumdan pek kurcalamıyorum. Nedense artık patlamayacağını biliyorum.

Yeni kuşak öykücüler arasında yıldızı parlayan Sine Ergün'ün her öyküsü kısacık bir aydınlanma ânı gibi.

Konuştu, Burası tekin değil, dedi. Ses tonu görünüşünden beklenmeyecek kadar toktu, konuşması düzgündü, hoş bile denebilirdi. Yanıt vermedim, yürümeye devam ettim. Burası tekin değil, dedi yine, Evet, değil, dedim. Yaklaştı, omzu omzuma değiyordu, Sen ne arıyorsun, diye fısıldadı, aradıklarım bir bir düştü aklıma, hepsi bulanıktı, aslında bir şey aradığım da yoktu, Ne istiyorsun, dedim. Ne istediğini biliyordum. Niçin istediğini de bir an bildiğimi düşündüm. Şuracığa sıkıştırsa beni rahatlayacaktı. Rahatlamak istiyordu. Ben de. Bunaltı.

Burası Tekin Değil, son yıllarda niteliği giderek artan öykücülüğümüzün en dikkat çekici kitaplarından biri. Sine Ergün, yirmi yedi kısa öyküsünün yer aldığı bu ilk kitabında her türlü gösterişten, süslü anlatım yöntemlerinden uzak kalmayı başarıyor; alabildiğine yalın bir dille yazıyor. Öykülerin güzelliği de bu yalın anlatımın okurda bıraktığı çok özel, buruk duygudan kaynaklanıyor. *Burası Tekin Değil*, özellikle kent insanının fotoğrafına bakan, okuduktan sonra uzun süre unutulmayan öykülerden oluşan bir kitap.

Kapak resmi: KEVIN HILL

ISBN 978-975-07-1460-3

8 TL
KDV DAHİL